

Til lovforslag nr. L 147 og L 148. Betænkning afgivet af Arbejdsmarkedsudvalget den 17. maj 2002

Betænkning

over

I. Forslag til lov om ophævelse af lov om en generel arbejdsmiljøafgift

II. Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og statstilskud til virksomheder med certifikat

(Ophævelse af tilskudsordninger m.v.)

[af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen)]

1. Ændringsforslag

Beskæftigelsesministeren har stillet 2 ændringsforslag til L 147 og 3 ændringsforslag til L 148. Ændringsforslagene til L 147 har, inden de blev stillet, været sendt i høring. Beskæftigelsesministeren sendte de indkomne høringssvar til udvalget samtidig med ændringsforslagene.

2. Udvalgsarbejdet

Lovforslagene blev fremsat den 28. februar 2002 og var til 1. behandling den 22. marts 2002. Lovforslagene blev efter 1. behandling henvist til behandling i Arbejdsmarkedsudvalget.

Møder

Udvalget har behandlet lovforslagene i 2 møder.

Høring

Et udkast til de 2 lovforslag blev inden fremsættelsen sendt i høring, jf. alm. del – bilag 63. Den 28. februar 2002 sendte beskæftigelsesministeren de indkomne høringssvar samt et notat herom til udvalget. Beskæftigelsesministeren sendte den 24. april 2002 testpanelets vurdering af L 147 til udvalget. L 148 er ikke blevet vurderet i et testpanel.

3. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (V, DF, KF og KRF) indstiller lovforslagene til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* i udvalget (S, SF, RV og EL) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet stemmer imod de stillede ændringsforslag.

Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten finder, at virksomhedernes incitamenter til at sikre et sikkert og sundt arbejdsmiljø i væsentlig grad forringes med lovforslagene. Når den generelle arbejdsmiljøafgift og statstilskuddet til virksomheder med certifikat fjernes, er der ikke længere et økonomisk incitament for virksomhederne til at opnå et arbejdsmiljøcertifikat. For at opnå et arbejdsmiljøcertifikat er det ikke tilstrækkeligt at overholde arbejdsmiljøloven; virksomhederne skal derudover kunne dokumentere, at der arbejdes med sundhedsfremme og med at sikre rummelige arbejdspladser. Når virksomhedernes incitament til at fremme et godt arbejdsmiljø mindskes og dette kombineres med en udskydelse af bedriftssundhedstjenesten og en kraftig beskæring af bemandingen i Arbejdstilsynet, som skal centreres i 4 landsdækkende centre, er det et

signal om, at virksomhederne ikke behøver at tage arbejdsmiljøet alvorligt.

De gode virksomheder har for længst indset, at et godt arbejdsmiljø med tilfredse medarbejdere giver større produktion og lettere adgang til arbejdskraft.

De mindre gode virksomheder, som ikke seriøst arbejder med arbejdsmiljø og forebyggelse, vil med nedskæringerne i bemanningen i Arbejdstilsynet opleve, at de sjældnere modtager besøg fra Arbejdstilsynet. S, SF og EL frygter, at det alt i alt vil medføre en forringelse af arbejdsmiljøet og et øget antal arbejds-skader på de danske virksomheder.

Når man ser på, hvordan virksomhederne har det med arbejdsmiljøet, kan man dele dem op i tre hovedkategorier: Næsten hver tredje virksomhed har et dårligt arbejdsmiljø og mangler viljen til at ændre det. Op mod halvdelen af virksomhederne vil gerne, men de har brug for at blive hjulpet i gang. Kun én ud af fire virksomheder har styr på arbejdsmiljøet.

Der er brug for rammer, regler og normer! Regeringen og myndighederne har tre vigtige opgaver: De skal sikre en fortsat udvikling af arbejdsmiljøindsatsens regelgrundlag, udføre effektiv og målrettet kontrol med, at loven bliver overholdt, og sikre, at der er et effektivt rådgivningssystem, som kan hjælpe virksomhederne i gang med den forebyggende indsats.

Målet er blandt andet, at myndighederne skal lægge et vedvarende pres på de mange virksomheder, hvor der er alvorlige arbejdsmiljøproblemer, og skabe et minimumsniveau for hele arbejdsmarkedet, så opnåede forbedringer ikke sælges ud i perioder med dårlige konjunkturer. Udviklingen skal bygge på velfærdsbetragtninger og dokumentation.

Men S, SF og EL ser i øjeblikket en hovedløs deregulering af arbejdsmiljøet, hvor man opskruer sundhedssystemets kapacitet til at behandle skader og sygdomme fra arbejdslivet frem for at forebygge. Mindretallets vision er det gode arbejdsliv, hvor alle mennesker har et sundt, sikkert og udviklende arbejde.

Regeringen har spillet hårdt ud på arbejdsmiljøområdet og har allerede gennemført og planlagt en række indgreb, der vil skade forebyggelsen af nedslidning og dårligt arbejdsmiljø i det hele taget, ved at

- stoppe BST-udbygningen, som var planlagt pr. 1. januar 2002,
- stoppe Arbejdstilsynets muligheder for at udstede administrative bøder til virksomheder, der ikke lever op til arbejdsmiljølovens formelle krav,
- ophæve arbejdsmiljølovens regler om, at der skal vælges sikkerhedsrepræsentanter på arbejdspladser med fem ansatte og derover. Regeringen planlægger at hæve grænsen til ti ansatte,
- ophæve loven om Arbejdstilsynets gebyrbelagte tilsyn,
- ophæve loven om arbejdsmiljøafgiften,
- ændre på kravene om arbejdspladsvurdering (APV) i år 2003 for virksomheder med under ti ansatte,
- begrænse Arbejdstilsynets beføjelser ved ikkeerhvervsmæssigt arbejde i private hjem, og
- lempe arbejdsmiljølovens bestemmelser om hviletid og fridøgn ved hjemmearbejde.

Indgrebene vedrører netop de elementer i de senere års arbejdsmiljøreformer, som bidrager mest til at forbedre arbejdsmiljøet. De reformer, som blev gennemført på arbejdsmiljøområdet under den forrige regering, og som altså nu er under pres, omfattede

- initiativer, der skaber økonomiske incitamenter for virksomhederne til at udvikle arbejdsmiljøet og overholde gældende lovgivning og aftaler, og
- initiativer, der tager sigte på at styrke samarbejdet mellem arbejdsgiverne og lønmodtagere om arbejdsmiljøet, især på de mindre arbejdspladser.

En deregulering på arbejdsmiljøområdet bremser de senere års fremskridt på arbejdsmiljøområdet. Den vil mærkbart forringe indsatsen på de små virksomheder og inden for de erhvervsområder, der har de væsentligste arbejdsmiljøproblemer.

Det enkelte menneske kan ikke holde til et dårligt arbejdsmiljø, som derfor må bekæmpes med forebyggende initiativer.

Samfundet kan heller ikke holde til det, hverken moralsk eller økonomisk, fordi det øger behovet for behandling og deraf følgende krav om ressourcer til sundhedssektoren. Det er endnu en grund til, at forebyggelse fortsat er i markant fokus.

Forebyggelsen vil også have en positiv effekt på andre store samfundsmæssige opgaver, som Danmark står over for, nemlig:

- De menneskelige omkostninger reduceres.
- Problemer med at skaffe kvalificeret arbejdskraft.
- Øget pres på de offentlige udgifter til social- og sundhedsområdet.
- Stigende social ulighed i befolkningens sundhed.

Dårligt arbejdsmiljø koster mange penge – omkring 12 mia. kr. om året i offentlige udgifter til social- og sundhedsvæsenet, vurderer Arbejdstilsynet i publikationen »Regningen for arbejdsskadedek«. Hertil kommer virksomhedernes udgifter, som løber op i samme størrelsesorden.

Den politiske debat om fremtidens sundhedssektor har hidtil mest koncentreret sig om at skaffe ressourcer til at afkorte ventelister og foretage omstruktureringer. Det er ikke nok, da der er et generelt stigende behov for behandling i samfundet. Man må derfor supplere med en strategi, hvor målet er at reducere presset på sundhedsvæsenet og dermed de offentlige udgifter. Det kan man gøre ved at styrke forebyggelselementet i arbejdsmiljøindsatsen.

Af de ca. 60.000 årlige anmeldelser af arbejdsskader er mere end 5.000 meget alvorlige arbejdssulykker og 15.000 arbejdsbetingede lidelser. Det er især den ergonomiske nedslidning, der kræver hospitalsindlæggelser, og den har de seneste fem år udgjort omkring halvdelen af de arbejdsbetingede lidelser, som anmeldes til Arbejdstilsynet.

Sundheden i Danmark er fordelt socialt skævt. De ikkefaglærte lønmodtagere har det dårligste helbred, og det hænger sammen med, at det er dem, der udfører de farligste job og udsættes for alvorlige, skadelige belastninger. I statistikken viser det sig ved en middellevetid, som ligger under gennemsnittet i Europa.

Danskernes middellevetid var i år 2000 74,3 år for mænd og 79,0 år for kvinder. I forhold til resten af Europa ligger Danmark fortsat i den bageste halvdel, selv om der er blevet rettet en del op på forskellen i løbet af de seneste fem år.

Derfor er det bydende nødvendigt at fastholde og udbygge den indsats, der blev sat i gang under den forrige regering, og ikke deregulere, som disse lovforslag er et udtryk for, og derfor er S,

SF og EL imod og agter at tage en række initiativer for at rette op på disse nedskæringer.

Det Radikale Venstre bemærker, at skatteborgerne hvert år betaler op mod 20 mia. kr. for eftervirkninger af arbejdssulykker. Det Radikale Venstre ønsker en arbejdsmiljølovgivning, der tager udgangspunkt i et princip om, at virksomhederne skal betale i forhold til risikoen for arbejdsskader.

Derfor tager Det Radikale Venstre også afstand fra den tilbagerulning på arbejdsmiljøområdet som regeringen står for, og som Det Radikale Venstre finder er helt uforsvarlig. Når lovforslagene alligevel bliver vedtaget, ønsker Det Radikale Venstre fremover at arbejde for en forbedret lovgivning med udgangspunkt i følgende principper, som også var udgangspunkt for partiet i forbindelse med den regulering, der nu fjernes.

Grundlaget for en arbejdsmiljøafgift skal være en vurdering af virksomhedernes arbejdsmiljø. Men man bør forsøge at skabe et system, hvor virksomhederne deles op i tre grupper:

- 1) Virksomheder med ingen eller meget ringe risiko. Disse skal friholdes fra en individuel vurdering. I stedet bør bruges branchevis vurdering.
- 2) Virksomheder med middelhøj risiko. På disse skal der gennemføres en individuel vurdering. Her kunne man bruge den nylig indførte arbejdspladsvurdering.
- 3) Virksomheder med høj risiko. Her skal foretages en egentlig vurdering af Arbejdstilsynet.

Alle skal så betale en grundafgift og et tillæg efter konstateret risiko. Virksomheder med høj risiko bør have et generaleftersyn hvert femte år. Det vil være hensigtsmæssigt at medinddrage den sundhedsfremmende indsats i vurderingen.

Nu kan det jo meget vel tænkes, at en virksomhed i lavrisikoklassen ikke opfører sig ordentligt og derfor bør belægges med en højere afgift. Den må så hales frem til vurdering af Arbejdstilsynet, eventuelt efter en klage. Og omvendt: Hvis en virksomhed i højrisikobranchen hører til de dydige arbejdsmiljømæssigt, vil den individuelle vurdering sikre, at den undgår den høje afgift.

Systemet vil betyde, at man dækker de væsentlige risikoområder med et minimum af administrativ indsats og et maksimum af økonomisk motiveringseffekt. Det siger sig selv, at sy-

stemet skal omfatte både privat og offentlig virksomhed.

I de kommende år vil udbrændthed, nedslidning og herunder stressende arbejde blive nogle af de vigtige arbejdsmiljøemner.

Samfundet skal undgå, at arbejdsmarkedet har/får en tendens til at overudnytte enkelte og til gengæld lade svage grupper være ubeskæftiget. Overtid, stress og dobbeltarbejde er nedbrydende og skal bekæmpes. Hvis man afgiftsbelægger denne udnyttelse af både den enkeltes og samfundets ressourcer, kunne det påvirke den offentlige økonomi, beskæftigelsen og arbejdsmiljøet i gunstig retning.

Det vil være en kundenvenlig løsning at samle tilsyn, rådgivning og de lægelige eksperter et sted i hvert amt. Det er de opgaver, som i dag udføres af bedriftssundhedstjenesten, Arbejdstilsynet og de arbejdsmedicinske klinikker. For at enhederne ikke skal blive for store, kunne man oprette lokalkontorer. Men det er vigtigt at fastholde, at der kun skulle være tale om bofællesskab. Tilsyn, vurdering efter et nyt afgiftssystem og kontrol skal varetages af en statslig myndighed og resten – vejledning, administration, uddannelse m.v. – administreres af et fælles servicesystem, som styres lokalt af parterne, kommuner og amt.

Et lokalt råd skal fungere som bestyrelse for den partstyrede del og rådgive den statslige del. Rådet skal repræsentere arbejdsmarkedets parter på stedet og kommunerne og amtskommunen. På den måde har man skabt en klar adskillelse mellem myndighedsrollen og servicerollen. Og virksomhederne kan få det hele på én adresse. Enkelt og ligetil.

Arbejdstilsynet, klagenævnet og Arbejdsmiljørådet skal på det centrale område bevares i deres nuværende funktioner. Der er imidlertid et stærkt behov for en årlig rapport om arbejdsmiljøets tilstand, som det kendes fra miljøområdet. Klagenævnet skal tage sig af klager over vurderingerne. Arbejdsmiljøinstituttet skal genoprettes. Branchearbejdsmiljørådene bør helt overgå til partsregi. Det betyder, at der ikke skal lovgives om dem.

Den statslige del af systemet bør betales af statskassen, suppleret med gebyrer for enkeltydelser og afgifter for vurderingerne, i det omfang vurderingerne går virksomhederne imod.

Servicesystemet skal finansieres af afgiftssystemet, suppleret med egenbetaling. I dag er der i en del brancher tvungent medlemskab af BST, hvad enten man bruger systemet eller ej.

Arbejdstilsynet bør i fremtiden i sine påbud henvise virksomheden til at søge professionel bistand, hvis det skønnes, at den ikke kan løse problemerne selv. Virksomheden kan derefter gå til servicecentret og få rådgivning, som den så skal betale efter regning, idet prisen dog reduceres som følge af tilskud fra afgiften. Arbejdsmiljørådets sekretariat, som udvides med de centrale serviceopgaver, skal ligeledes finansieres af afgiftssystemet. Der skal dog pålægges organisationerne en fast medfinansieringskvote. Forskningen bør også have tilskud fra afgiften, fordi forskning i arbejdsmiljø er en væsentlig forudsætning for en relevant forebyggende indsats.

Den model, der bør arbejdes hen imod, bør bestå af tre søjler:

- 1) regler og kontrol,
- 2) rådgivning, undervisning og sundhedsfaglig indsats og
- 3) forskning.

I en sådan model vil 1) virksomhederne komme til at betale for den service, de får, 2) virksomhederne komme til at betale til service- og uddannelsessystemet alt efter, hvordan deres arbejdsmiljø bedømmes, 3) arbejdsmarkedets organisationer komme til at bidrage mere, 4) staten få en lille gevinst, ved at dele af Arbejdstilsynets virksomhed overflyttes til serviceområdet, 5) forskningen få et løft via et bidrag fra afgiften, 6) langt færre komme til skade og 7) samfundsudgifterne til lidelser og skader derfor falde.

Regler om farlige forhold som stoffer, materialer og maskinbeskyttelse skal der selvfølgelig være klare retningslinjer for. Men gode ideer om garderobeskabe, dagslys og andre detaljer bør ende i vejledninger og ikke i loven. På den måde kan man undgå omfattende regelkomplekser, som ingen kan hitte rundt i, og som er uforståelige for mange, når de endelig tror, de har fundet ud af det.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit og Simut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

4. Ændringsforslag med bemærkninger

Ændringsforslag

I. Forslag til lov om ophævelse af lov om en generel arbejdsmiljøafgift

Til § 2

Af *beskæftigelsesministeren*, tiltrådt af et *flertal* (V, DF, KF og KRF):

1) *Stk. 1* affattes således:

»*Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. januar 2003. § 01 træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.«
[Konsekvensændring]

Ny paragraf

2) Efter § 2 indsættes som ny paragraf:

»§ 01

Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opgørelsen af den erstatningsbaserede afgift efter § 5, stk. 1, i lov om en generel arbejdsmiljøafgift, for 2001 og 2002, og kan i den forbindelse fastsætte, at afgiften opgøres svarende til de acontobeløb, som betales af de afgiftspligtige efter § 5, stk. 2, i henholdsvis 2001 og 2002.«

[Bemyndigelse til beskæftigelsesministeren vedrørende opgørelse af den erstatningsbaserede afgift for 2001 og 2002]

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 2.

Til nr. 2

De gældende regler

Den erstatningsbaserede afgift på 280 mio. kr. betales af forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES) og selvforsikrede offentlige myndigheder og virksomheder ud fra de pågældendes forholdsmæssige andele af de samlede tilkendte godtgørelser for

mén og erstatninger for erhvervsevnetab (arbejdsskadeerstatninger), som vedrører de arbejdsulykker m.v., der er indtruffet i afgiftsåret, og de erhvervssygdomme, som er anmeldt i afgiftsåret, jf. § 5 i afgiftsloven. Det betyder, at erstatningerne vedrørende afgiftsåret først kan opgøres 5 år efter afgiftsårets udløb.

Derfor opkræves der i afgiftsåret en acontoafgift, som beregnes som hver af de afgiftspligtige andele af de samlede arbejdsskadeerstatninger, som Arbejdsskadestyrelsen har tilkendt i det kalenderår, der ligger forud for afgiftsåret.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, stk. 2, er de nærmere regler herom fastsat i bekendtgørelse nr. 251 af 6. april 2001 om beregning og opkrævning af en arbejdsmiljøafgift på grundlag af godtgørelser for mén og erstatninger for erhvervsevnetab tilkendt af Arbejdsskadestyrelsen.

Det vil sige, at der i 2001 og 2002 opkræves en acontoafgift, som baseres på arbejdsskadeerstatninger tilkendt af Arbejdsskadestyrelsen i henholdsvis 2000 og 2001. Endelig opgørelse og afregning af afgiften for 2001 og 2002 foretages i henholdsvis 2007 og 2008, hvor Arbejdsskadestyrelsen har opgjort de samlede arbejdsskadeerstatninger, der kan henføres til arbejdsulykker m.v., der er indtruffet, og erhvervssygdomme, der er anmeldt i henholdsvis 2001 og 2002.

Ændringsforslaget

Efter forslaget bemyndiges beskæftigelsesministeren til at fastsætte regler om, hvordan den erstatningsbaserede afgift for 2001 og 2002 opgøres. Ministeren kan i den forbindelse bestemme, at afgiften efter § 5, stk. 1, i lov om en generel arbejdsmiljøafgift i 2001 og 2002 opgøres svarende til de acontobeløb, som betales af de afgiftspligtige efter § 5, stk. 2, i henholdsvis 2001 og 2002.

Baggrunden for denne bemyndigelse er, at der herved åbnes mulighed for at imødekomme den kraftige opfordring fra Forsikring & Pension, som er brancheorganisation for forsikringsselskaberne og dermed repræsenterer hovedparten af de afgiftspligtige, og AES, som er afgiftspligtig, om at undgå en efterregulering af den erstatningsbaserede afgift for 2001 og 2002 i henholdsvis 2007 og 2008.

Bemyndigelsen forudsættes udnyttet således, at ministeren fastsætter, at afgiften efter § 5, stk.

1, i lov om en generel arbejdsmiljøafgift i 2001 og 2002 erstattes af de acontobeløb, som er betalt af de afgiftspligtige efter § 5, stk. 2, i henholdsvis 2001 og 2002, hvis alle afgiftspligtige, der har betalt acontoafgift for 2001 og 2002, inden den 1. april 2003 skriftligt har meddelt Beskæftigelsesministeriet, at de bindende og uden forbehold kan tilslutte sig en sådan ordning for 2001 og 2002.

Forslaget om at bemyndige ministeren til at fastsætte, at den erstatningsbaserede afgift opgøres svarende til de betalte acontoafgiftsbeløb, tager udgangspunkt i § 4 i bekendtgørelse nr. 251 af 6. april 2001 om beregning og opkrævning af en arbejdsmiljøafgift på grundlag af godtgørelser for mén og erstatninger for erhvervsevnetab tilkendt af Arbejdsskadestyrelsen.

Denne bestemmelse fastsætter, hvordan acontoafgiften opgøres og beregnes:

- Arbejdsskadestyrelsen opgør hvert afgiftsår de forholdsmæssige andele for hver af de afgiftspligtige af de samlede godtgørelser for mén og erstatninger for erhvervsevnetab, som Arbejdsskadestyrelsen har tilkendt efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade i det kalenderår, der ligger forud for afgiftsåret.
- På grundlag af Arbejdsskadestyrelsens opgørelse beregner og opkræver Arbejdstilsynet en acontoafgift for afgiftsåret. Det vil sige, at Arbejdstilsynet beregner og opkræver hver af de afgiftspligtiges forholdsmæssige andele af de 280 mio. kr.

Af Arbejdsskadestyrelsens opgørelse fremgår tillige nogle få negative procenter, bl.a. på grund af Arbejdsskadestyrelsens afgørelser om nedsettelse eller bortfald af reservehensættelser. Disse negative procenter neutraliseres ved Arbejdstilsynets beregning af fordelingen af afgiften på i alt 280 mio. kr. med den konsekvens, at det acontobeløb, som de enkelte afgiftspligtige skal betale, reduceres marginalt i forhold til Arbejdsskadestyrelsens opgørelse.

Hvis der ikke er tilslutning fra samtlige afgiftspligtige til en sådan ordning, hvor de i 2001 og 2002 betalte acontobeløb erstatter afgiften efter § 5, stk. 1, fastsætter ministeren, at den endelige opgørelse af den erstatningsbaserede afgift for 2001 og 2002 sker efter de regler, der fremgår af § 5, stk. 1, – med den deraf følgende efterregulering i 2007 og 2008.

En afskaffelse af efterreguleringen i 2007 og 2008 vil betyde, at man ændrer den indbyrdes fordeling mellem de afgiftspligtige af den samlede afgift på 280 mio. kr. for henholdsvis 2001 og 2002. Det indebærer, at nogle af de afgiftspligtige kommer til at betale mere, end de skulle efter den endelige fordeling i 2007 og 2008, mens andre kommer til at betale mindre.

Kredsen af afgiftspligtige er meget begrænset, idet den kun omfatter forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, AES samt selvforsikrede offentlige institutioner og virksomheder. I afgiftslovens § 7, stk. 3, er der fastsat en bestemmelse om, hvordan AES skal søge dækning for sin del af afgiften. Det er dog stadig AES, der er afgiftspligtig, og derfor må det være tilstrækkeligt at søge AES' tilslutning til den beskrevne ordning.

1) Økonomiske og administrative konsekvenser

Det er ikke muligt at vurdere de økonomiske konsekvenser for de enkelte afgiftspligtige, hverken de offentlige eller de private, af, at acontoafgiften erstatter den endelige afgift. Det er således ikke muligt at forudsige, hvilke godtgørelser og erstatninger der udløses af de arbejdsulykker m.v., der sker i 2001 og 2002, og erhvervs sygdomme, der anmeldes i 2001 og 2002, og dermed hvordan afgiften på de 280 mio. kr. vil fordele sig på de afgiftspligtige, hvis man opretholder reguleringsordningen.

Hvis acontoafgiften erstatter den endelige afgift, vil det indebære en omfordeling mellem de afgiftspligtige og derfor som udgangspunkt være udgiftsneutralt for staten.

Staten vil imidlertid lide et mindre tab, hvis acontoafgiften erstatter den endelige afgift, hvilket har baggrund i følgende:

En del af afgiften for 2001 vedrører institutioner, som ikke er afgiftspligtige. Det skyldes, at acontoafgiften baseres på erstatninger, som er tilkendt i 2000. Nogle af disse erstatninger kan henføres til institutioner, som inden afgiftsårets indtræden har ændret status fra at være selvforsikrede til at være forsikrede i et forsikringsselskab. De pågældende institutioner falder herefter ikke længere ind under kredsen af afgiftspligtige. De acontoafgiftsbeløb, som svarer til de erstatninger, som kan henføres til de pågældende institutioner, er derfor ikke opkrævet i 2001. Der er for 2001 tale om et beløb på 3-4 mio. kr., sva-

rende til ca. 0,8 pct. af den samlede afgift på 280 mio. kr. Hvis reguleringsordningen opretholdes, vil forholdet således være det, at staten lægger pengene ud, indtil de kan fordeles blandt de øvrige afgiftspligtige i forbindelse med den endelige opgørelse og fordeling i 2007.

Det samme forhold vurderes at gøre sig gældende i 2002.

2) Miljømæssige konsekvenser

Ændringsforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

3) Forholdet til EU-retten

Ændringsforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

4) Høringer

Ændringsforslaget har været drøftet med Justitsministeriet og Finansministeriet. Endvidere har man hørt Forsikring & Pension og Arbejdsmarkedets Erhvervsygydomssikring.

II. Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat

(Ophævelse af tilskudsordning m.v.)

Af *beskæftigelsesministeren*, tiltrådt af et *flertal* (V, DF, KF og KRF):

Til § 2

1) Stk. 2 affattes således:

»Stk. 2. De hidtil gældende regler i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat finder fortsat anvendelse for ansøgninger om tilskud efter § 9, jf. § 26, stk. 2-5, i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat, for 2001 og 2002, og om tilskud efter § 10 i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat, for certifikat, der er udstedt inden den 1. juli 2003.«
[Konsekvensændring af ændringsforslag nr. 2]

2) Stk. 3 affattes således:

»Stk. 3. Tilskud efter § 9 i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat ydes sidste gang for 2002. Virksomheder, som har fået et arbejds-

miljøcertifikat inden den 1. juli 2003, kan få tilskud til virksomhedens udgifter til arbejdsmiljøafgift, jf. § 9, jf. § 26, stk. 2-5, i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat, i 2001 og 2002. Tilskud til virksomhedens udgifter til inspektion eller certificering, jf. § 10 i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat, ydes for certifikat, der er udstedt inden den 1. juli 2003.«

[Forlængelse af frist for udstedelse af certifikat som grundlag for tilskud]

3) I *stk. 4* ændres »1. marts 2003« til: »1. september 2003«.

[Konsekvensændring af ændringsforslag nr. 2]

Bemærkninger

Til nr. 1-3

Det fremgår af det fremsatte lovforslag, at virksomhederne kun kan få tilskud efter §§ 9 og 10 i certifikats- og tilskudsloven på grundlag af certifikat udstedt inden udgangen af 2002, og at virksomheder, der får et arbejdsmiljøcertifikat i 2003 eller senere, ikke kan få tilskud.

Det har imidlertid vist sig, at akkrediteringen af de virksomheder, der skal udstede certifikater som grundlag for udbetaling af tilskud, er blevet forsinket. Det skyldes bl.a., at der har været en vis usikkerhed om certifikatordningens fremtid. De organer, der skal udstede certifikater, kan således have haft svært ved at beslutte, hvordan de skulle forholde sig.

Derfor kan det blive vanskeligt for de virksomheder, som har ønsket og forventet at få et certifikat (og dermed mulighed for tilskud) inden udgangen af 2002, at få opfyldt disse forventninger. Derfor foreslås det, at man forlænger fristen for, hvornår en virksomhed skal have fået certifikat for at få tilskud, til den 30. juni 2003.

Ændringsforslag nr. 2 betyder, at virksomheder, som har fået et arbejdsmiljøcertifikat inden den 1. juli 2003, kan få tilskud, der modsvarer den afgift, de har betalt i 2001 og 2002, jf. § 9, jf. § 26, stk. 2-5, i lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat. Endvidere kan virksomheder, der får udstedt et certifikat inden den 1. juli

2003, få et tilskud til hel eller delvis dækning af udgiften ved at få certifikat, jf. § 10 i samme lov.

Som en konsekvens heraf foreslås det samtidig,

at de hidtidige regler også finder anvendelse ved ansøgning om tilskud til dækning af omkostningerne ved at få et certifikat, der er udstedt inden den 1. juli 2003 (ændringsforslag nr. 1), og

at fristen for, hvornår en virksomhed skal have indgivet ansøgning om tilskud, forlænges til den 1. september 2003 (ændringsforslag nr. 3).

1) Økonomiske og administrative konsekvenser

Ændringsforslag nr. 2 forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige eller for erhvervslivet.

Dette skal ses i lyset af, at ændringsforslag nr. 2 alene har til formål at åbne mulighed for, at de virksomheder, som måtte forventes at få certifikat og dermed tilskud inden udgangen af 2002, hvis udstedelsen af certifikater var blevet iværksat som oprindelig forudsat, kan få tilskud trods forsinkelsen i certifikatsprocessen.

2) Miljømæssige konsekvenser

Ændringsforslag nr. 2 har ingen miljømæssige konsekvenser.

3) Forholdet til EU-retten

Ændringsforslag nr. 2 indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Charlotte Antonsen (V) Anders Møller (V) Irene Simonsen (V) Jens Vibjerg (V) fmd.

Kristian Thulesen Dahl (DF) Bent Bøgsted (DF) Lars Barfoed (KF) Charlotte Dyremose (KF)

Ole M. Nielsen (KRF) Anne-Marie Meldgaard (S) Bjarne Laustsen (S) nfm. Jan Petersen (S)

Mette Frederiksen (S) Ole Vagn Christensen (S) Ole Sohn (SF) Anders Samuelsen (RV)

Søren Søndergaard (EL)

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit og Siumut havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	56*	Enhedslisten (EL)	4
Socialdemokratiet (S)	52	Kristeligt Folkeparti (KRF)	4
Dansk Folkeparti (DF)	22	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	12	Siumut (SIU)	1
Det Radikale Venstre (RV)	9	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	1

* Heraf 1 medlem valgt på Færøerne

Oversigt over bilag vedrørende L 147 og L 148

Bilagsnr.	Titel
1	Høringssvar og høringsnotat, fra beskæftigelsesministeren
2	Supplerende høringssvar fra Forsikring & Pension
3	Meddelelse om, at L 147 og L 148 behandles sammen
4	Plan for udvalgets videre arbejde med lovforslagene
5	Testpanelets vurdering af lovforslag nr. L 147
6	Arbejdstilsynets åropgørelse 2000
7	Ændringsforslag fra beskæftigelsesministeren og høringssvar fra Forsikring & Pension og Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring
8	Ændringsforslag fra beskæftigelsesministeren